EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 11/04/2013 a les 11:11

Condició femenina

El meu nom és Isabel i sóc una dona. Segurament aquestes dues sentències no aporten a ningú massa informació nova, la qual cosa m'alegra, però han condicionat i determinen cada dia de la meva vida. I ho faran fins al dia que els meus ulls es tanquin per sempre. El meu nom porta implícit la meva identitat, la meva essència: qui sóc, què he viscut, qui he estimat i qui m'ha estimat, i tot un univers d'experiències i vivències, que alguns jutges postissos podran definir com a poques o pobres, però que jo considero prou trascendents per haver-me fet ser qui sóc. La meva condició de dona m'ha donat unes característiques i unes sensibilitats que comparteixo amb el col·lectiu i que, tot i que potser en alguns casos no siguin universals, a vegades em fan sentir acompanyada en el dolor i la soledat. En un moment d'incomprensió sentir una mà amiga que ha viscut, des d'una pell diferent una situació similar, t'acaba dotant d'una energia tan immensa que et propulsa fins a un infinit desdibuixat des d'on tot es veu a vista d'ocell, més relatiu i menys dramàtic.

La meva columna d'avui vol ser un homenatge explícit i sincer a la Dona en una setmana en què n'han mort dues de molt conegudes (Margaret Thatcher i Sara Montiel) i moltes d'anònimes. Perquè reconec que som una espècie única, diferent, no sé si dir estranya, però potser sí un xic especial. Perquè alguns enclavats en ideologies retrògades ens titllen, encara avui, de ser el sexe dèbil quan, en realitat, hem demostrat sobradament que la fortalesa no té res a veure amb qualitats físiques, sinó amb la fortalesa que ens aporta la nostra psicologia emocional. Les dones, i perdoneu si en faig una generalització, potser complim tòpics i típics com els que diuen que som addictes al "shopping", que ens agraden les pel·lícules amb "happy end" amb històries d'amor dignes de conte de fades, o que el nostre ideal de tarda perfecta pot encabir-se en passar una jornada maratoniana a l'Ikea. Potser sí que se'ns ha educat per creure que existeixen prínceps blaus i per plorar veient pel·lícules massa dolces pels temps que corren. Potser tenim una sensiblitat que ens controla, i a vegades, ens aclapara, i seguim alguns clixés que es repeteixen, siguem rosses o morenes. Però les dones som una altra cosa, molt més gran que tot això. I sí, si no us n'heu adonat, som molt més belles pel que ens omple el cor i el cap que pel que ens omple els sostenidors.

Les dones que jo admiro són les que, com diu Rosemarie Urquico i Charles Warnke a "El malpensante", llegeixen, ballen, observen i esdevenen simples en la seva complexitat. Les dones que jo admiro són les que un dia decideixen callar, agafen les maletes i marxen de casa i comencen de zero. I ho fan soles, però no per elles, sinó pels seus fills. Les dones que jo admiro són les que denuncien periodísticament conflictes com els de Txexènia i ho fan sense armes, només amb les paraules que cusen una darrera l'altra i que acaben fent més por als homes que una kalashnikov. Les dones que moren, com Anna Politkóvskaya, i que ho fan per denunciar allò amb què no combreguen. Per ideals, per ideologia i per sentit de justícia.

Les dones que jo admiro són les que un dia de fa molts anys, quan un dèspota dictador manava, decideixen comprar-se uns pantalons o anar a missa sense cobrir-se el cap, en una societat franquista on la dona és dona pel seu valor reproductiu i per poc més. Les dones que jo admiro són les que no tenen por de despullar-se emocionalment a través de l'art: en la pintura, en la fotografia, en la dansa, expressen i s'expressen tal com són. Es tornen transparents i nues davant de tantes mirades com interpretacions. I ho fan amb valentia, reprimint les llàgrimes, fins i tot quan el passat les visita, com Marina Abramóvic en la seva retrospectiva al MOMA de Nova York. Les dones que jo admiro són les que amb una vida simple i sense haver fet grans coses universals, han aconseguit fer petites grans aportacions personals amb l'energia de l'amor. Les que escriuen, passegen, oloren i abracen sempre que poden i ho fan amb passió.

Les dones que jo admiro som tu i jo. Les que estem parlant del que ens passa a través de missatges una tarda de diumenge. Les que compartim. Les que sentim, ens emocionem, plorem

quan ningú ens veu, però som fortes i fermes quan cal ser-ho. Les dones que jo admiro són com Anna Politkóvskaya, Marina Abromóvic, Elisabeth Eidenbenz, la Marta, la meva mare, la Mireia o l'Elena... i les "dones que somien ser altres dones", com diria la poetessa Estel Solé, però que es construeixen dia a dia a si mateixes. Fortes, sinceres, apassionades. I, sense adonar-se'n, es converteixen en la millor dona que poden ser: una versió cada dia més bona i millor d'elles mateixes.